

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 6 ROČNÍK 2006/2007

Nikdy není pozdě

Už přijíždí vlak do Tábora! Se svými spolužáky z deváté třídy se hrnu do vlaku. Všichni máme dobrou náladu a těšíme se, přestože přesně nevíme, co nás čeká. Svižným krokem kráčíme na náměstí. Po chvíli jsme na místě a před sebou vidíme nápis Auritus.

Dveře nám otevírá usměvavá paní a já mám z toho dobrý pocit. Oznámila nám, že musíme najít oranžový čtvereček, že je někde výš a ať si u něj sundáme boty a bundy. Spousta z nás se podívalo ke stropu, ale zjistili jsme, že to nejspíš nebude ono, a tak budeme muset vyšlapat schody až úplně nahoru. Tam čekala místnost, ve které se na nás těšily měkké polštářky. Uvelebili jsme se a čekáme, co bude dál.

Nejprve se seznamujeme s našimi společnicemi Radkou a Svaťou. Určujeme si pravidla, která budeme po celou dobu setkáni dodržovat, a pak už se dostáváme k hlavnímu tématu naší návštěvy. Proč tu jsme, co budeme dělat a komu vlastně Auritus slouží.

Radka se Svaťou nám ukazují místnosti, ve kterých vegetují klienti. Mohou si zde vyprat špinavé prádlo, uvařit si jednoduché jídlo,

zahrát si nějakou hru nebo si vy-modelovat z hlíny krásný obrázek, originál, který si můžete v malé galerii Auritu i koupit. Jejich výrobky mne moc zaujaly. Byly opravdu nádherné a já bych je svými rukama nikdy nestvořila, nebo jistě ne tak pěkné. Dřív jsem si myslela, že oni své pacienty přemlouvají, aby drogy nebrali, a lákají je k léčení. Když si ale uvědomím, jak na mne působí domlouvání rodičů a učitelů, chápu, proč to tak není. V Auritu jen každého klienta přijmou s otevřenou náručí a jsou připraveni mu naslouchat. Buď se léčit chce, nebo ne. Je to jeho svobodná volba. Ten, kdo potřebuje pomoci, může k nim bez váhání dojít. I když se nechtějí léčit, je pro nás všechny lepší, když dostanou čistou stříkačku a nešíří tak dál zrádnou žloutenku nebo smrtelný virus HIV. Mohou se na chvíli cítit jako doma v bezpečí. S čistou kůží a prádlem se jim navrací lidská důstojnost a ještě je tu někdo, kdo je jen neodsuzuje, ale je připraven jim i naslouchat. Je to takový dům ochrany.

Abychom lépe pochopili a uměli se vžít do role klienta, hráli jsme různé hry nejen k zamyšlení, ale především k pobavení. Všechny to bavilo a bylo nám spolu dobře. Na

závěr jsme si trochu zameditovali. Líbilo se mi to. Nevěřila jsem tomu, ale funguje to. Letěli jsme na létajícím koberci do Indie a Afriky. Na rozloučenou jsme dostali malý bloček a s dobrými pocity odcházeli.

Ten školní den se mi velice líbil. Myslela jsem si, že tam budeme sedět a jen poslouchat kázání, ať nebereme žádné drogy. To si myslela i spousta mých spolužáků. Líbilo se mi tam, protože jsme se s Radkou a Svaťou bavili jako staří kamarádi. Bylo mi s nimi moc dobře. Na takovéto programy, příště třeba o něčem jiném, by se mělo jezdit častěji, protože se nejen poučíte, ale také pobavíte. Zkrátka nikdy není pozdě začít znovu a jinak, napravit to, co se nám v životě nepovedlo.

Martina Lamačová

Každý
problém
ma
řešení

Pomáhat je důležité

V úterý, předposlední den letošního února, k nám do školy přišla paní Jana Chalupská. Vyslechly jsme ji spolu šestá a sedmá třída v učebně ICT. Připravila pro nás přednášku o dětech žijících v Keni, o jejich životním prostředí, školách, životě, který nemají zdaleka tak lehký, a především o programu adopce na dálku. Vše nám řekla opravdu přesvědčivě. Přivezla nám také videa z Keni. Očima dobrovolníků, kteří pracují na místě, jsme mohli vidět všechny tváře Keni. Safari pro turisty, tradiční venkov, velkoměsto, ale hlavně obrovské slumy na okraji města, kde žijí milióny lidí ve velmi špatných podmínkách. Přesto se na nás z plátna usmívaly tvářičky dětí, které neztrácejí naději na lepší život.

Poté nám ukázala fotografie a dopisy s obrázky od svých dvou chlapců, které adoptovala na dálku. Řekla, že je vždy velmi důležité, když pomáháte lidem, kteří to potřebují. Pak nám vyprávěla o skupině lidí, kteří si říkají humanisti. Žijí a pracují dobrovolně po celém světě a snaží se pomáhat těm nejpotřebnějším z bída. Nedávají jim ale milodary. Vše, co dostanou, by měli později vrátit svou dobrovolnou prací a pomáhat dalším, kteří to potřebují. Tak je učí stát pevně na svých nohách a nečekat jen, že jim někdo něco dá zadarmo. Také zdůraznila, že když se někdo rozhodne pro adopci na dálku, musí být připraven pomáhat delší dobu. Přinejmenším tak dlouho, dokud adoptované dítě nevystuduje alespoň základní školu. Nestačí jen poslat dárek, i když dítě bude chvíli šťastné, protože takový dárek možná ještě nikdy nedostalo, ale jeho budoucnost to změnit nemůže. Víím, že tahle přednáška nebyla jen proto, abychom se hodinu neučili. Měli jsme se zamyslet nad tím, jak žijeme my a co je pro šťastný život důležité. Také to můžeme říct doma a pomoci dětem, které to opravdu moc potřebují, protože některé jsou sirotky už od mala, a přestože mohou žít se svými příbuznými, nemají dost peněz na školu a nemohou doufat v lepší budoucnost. Moc ráda bych za nás všechny poděkovala paní Chalupské, že pro nás besedu

paní Chalupská s dětmi Keni © foto Jiří Honza

uspořádala a ukázala nám svět, který jsme dosud neznali.

Lenka Zelená

Bráškové v neznámu

Řeknu vám, je to úžasný pocit, když máte šanci pomoci někomu, kdo to opravdu potřebuje a žije v takové chudobě, že má jídlo jen jednou denně a rodiče mu nemohou zaplatit školu. Naše rodina měla ty šance dokonce dvě. Malý Josífek je z Afriky a Sanjay z jihu Indie. Josífek není moc typické jméno pro africké dítě, ale když už se narodil, žít si zaslouží a je jedno s jakým jménem. Jsou mu čtyři roky a naše rodina ho adoptovala před pěti měsíci. Žije v domečku v Miwani na břehu Viktoriina jezera v Keni. Zrovna nedávno nám přišlo jeho vysvědčení. Nejdřív jsem na to koukal jako teta, ale pak jsme si s mamkou ujasnili, že školka, do které chodí, vydává vysvědčení. Dokonce se učí matematiku a angličtinu. To my jsme ve školce vysvědčení neměli. S dopisem přišel i obrázek. Na Vánoce jsme mu poslali dárek. Dárky nemohou být moc velké, tak posíláme po částech Lego, aby si sám mohl postavit něco většího. No a přesuneme se do Indie, kde žije Sanjay. Ten

už chodí do školy a je mu osm let. Máme radost ze všech dopisů a obrázků, které nám pošle. Tak si zkuste zažít ten pocit, když můžete někomu umožnit chodit do školy, a pomoci mu splnit jeho sen, třeba být doktorem, tak jako to chce Sanjay. Na stránkách www.humanisti.cz se dozvíte vše o adopci na dálku.

Václav Chalupský

Máme na sebe čas

Na závěr si přečtete ukázkou z knihy Afrika očima dětí, kterou sestavila Lucie Tamášová ze slohových prací keňských dětí a doplnila je vysvětlujícími články o keňské realitě.

„Miluji Afriku! Miluji její lid!“ zpívá se v jedné známé keňské písničce. Lidé, kteří skutečně milují Afriku, k tomu mají spoustu důvodů.

Obecně jsou Afričané navzdory své chudobě pohostinní, skromní, milující a uctíví. To vysvětluje, proč se sem mnoho cizinců hrne pravidelně jako děšť, jen aby si odpočinuli od života v moderní, rychlé a stresující společnosti. V rozvinutých zemích je každý bohatý, proto se nikdo nepotřebuje s nikým o nic dělit, každý má dost všeho. V Africe je to jiné.

Protože Afričané mají tak málo, mají se rádi a pečují jeden o druhého. Vyprávějí si příběhy, pohádky a vtipy. Máme na sebe čas, protože je to to jediné, co máme. Teď znáte důvod, proč všichni milujeme Afriku.

Chemeli Chumo, 13 let, Nairobi

Varhanáři a varhaníci

Pan farář Kuník nám zprostředkoval setkání s absolventem Konzervatoře v Českých Budějovicích v oboru varhany. Martin Kubát, mladý sympatický muž z Opavy, kde dnes vyučuje, přivezl do Chotovin nejen ukázky hry, ale také spoustu faktů o historii i současnosti královského nástroje, jakým varhany bezpochyby jsou. Četné odkazy na internetu vypovídají i o jeho aktivní koncertní činnosti. Doufám, že nejenom učitele, ale také naše žáky zaujaly neotřelé a vtipně podané názory na uměleckou a populární hudbu. Sešli jsme se u nástroje, a tak se některé děti podívaly poprvé v životě na kůr kostela sv. Petra a Pavla, ale možná také poprvé vnímaly živou varhanní hudbu ve velebném prostředí chrámu. Snad je napadlo to, co mne. I když si myslím, že svůj domov znám dokonale, vždy je co objevovat a zkoumat. Stačí jen otevřít do té doby nezajímavé nebo zamčené dveře. Velké divy udělá i úhel pohledu. Proto není dobré se na věci a lidi kolem nás dívat jen svrchu. Stačí trochu se naklonit a natočit hlavu. Svět hned vypadá úplně jinak. Možná je také napadlo, že to, co je staré, nemusí být mrtvé a může být hodno naší péče a obdivu. Nejen naše varhany po té péči přímo prahnou. Kulturního dědictví nám naši předkové zanechali více než dost. Někdy stačí jen oprášit a dát mu trochu ze svého života, ze svého mládí. Vráť se nám to nastokrát, dotkneme se nesmrtelnosti. Děkujeme, pane faráři. Myslete na nás dál.

Jiří Honza

Muselo se přemýšlet

V noci jsem nemohla skoro spát a to byla obyčejná olympiáda, kde o mnoho nejde! Copak budu dělat na přijímacích zkouškách, které jsou tu co nevidět. Ale co se dá dělat. Už stojíme s Martinem před 5. základní školou, kde se olympiáda konala.

Samozřejmě čekali jen na nás. Zasedli jsme v jídelně, ještě pár připomínek a už to začíná. Papír na stole a na vypracování otázek zbývá 60 minut. A sakra. Má kole-

varhaník Martin Kubát okukován šestáky ☹ foto Jiří Honza

gyně si zřejmě myslela to samé. Kupodivu první gramatická část byla jednodušší.

Když jsem uviděla test, měla jsem největší strach, abych správně napsala jméno. Byla jsem překvapená, jak jsem v klidu. Otázky nebyly těžké, člověk jen musel v klidu přemýšlet a hlídat si čas.

To těžší nás teprve čekalo. Sloh! Téma bylo jasné. Dokončit vyprávění. Psalo se mi těžce, ale i přesto jsem požadovaných 25 řádek vypotil. Horší příběh jsem nikdy nevymyslel.

Druhý den jsme čekali na výsledky. Nakonec se ukázalo, že jsme opravdu oba získali více bodů z gramatiky, což mne nepřekvapilo. V souboji 34 nejlepších češtinářů okresu se má kolegyně probíjela do první půlky tabulky na 13. až 16. místo. Já skončil devěťadvacátý. Aspoň, že mi jde zatím fotbal lépe.

Lucie Smetanová a Martin Viktora

Užili jsme si to

Letošní únor jsme si zase užili. V sobotu 17. února se v kulturním domě uskutečnil tradiční dětský karneval. Tento každoroční maskární bál oplýval hromadou masek, jak v klasickém provedení, které se nikdy neztratí, tak i maskami originálními, které se jen tak nevidí.

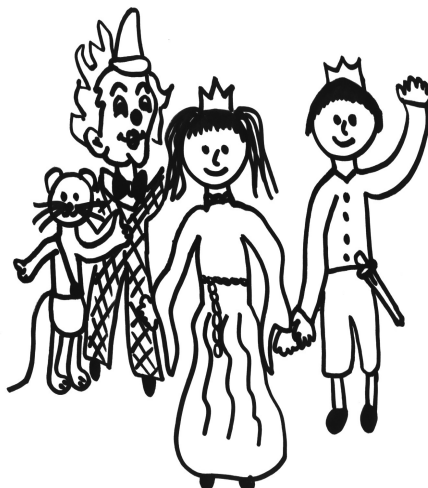
Svou troškou do mlýna přispěla i děvčata z kroužku aerobiku, která nám předvedla, jak perfektně dovedou cvičit.

Děti s maskami, ale i bez masek si zahrály spoustu her a vyhrávaly sladkosti a balůnky. Nejvíce se všichni těšili na tradiční židličkovnou, které se zúčastnila spousta dychtívců.

Samozřejmě jsme se pořádně vytančili. Někteří i s rodiči, kterým se sice ze začátku moc nechťelo, ale někomu se je podařilo přece jen přemluvit. Určitě pak nelitovali.

Byl to skvělý zážitek. Rozhodně má náš každoroční karneval co do sebe a všichni se už těšíme na příští rok. Organizátoři mohou být spokojeni, protože všem dětem i rodičům zase nadělili spoustu radosti. Děkujeme.

Aneta Boušková

Úvaha nad historií aneb Mohla bych být nacistkou?

Nacistkou bych být nemohla a nechtěla, protože nevyznám zlo a násilí. Nelíbí se mi, když někdo prosazuje svoji nadvládu nad jinými. Vždyť jsme všichni stejní, jsme lidé a nikdo není lepší nebo horší jenom proto, že má jinou barvu vlasů a očí nebo kůže než někdo jiný.

Nacismus byl nejvíce rozrostlý za druhé světové války, ale i dnes se najdou převážně mladí lidé, kteří nacismus uznávají a propagují. Proč to dělají? Já si myslím, že to jsou lidé, kteří nevěří sami v sebe, ve své schopnosti a dovednosti. Snaží se prosadit pomocí násilí. Co je hezkého nebo správného na tom, když někdo někoho zbije a donutí ho dělat věci, které by jinak nikdy nedělal? Hezkého a správného na tom není nic. Lidé, kteří dnes propagují nacismus, v naprosté většině neprožili druhou světovou válku a nedokáží si uvědomit hrůzy, které by zažili, kdyby v té pohnuté době žili. Ani já jsem tehdy nežila, ale můžete si být jisti, že jsem ráda za to, že dnes žijeme v míru. O válce jsem něco slyšela a přečetla jsem si knihu Říkali mi Leni, která je ukázkou života za druhé světové války. Árijci měli být nadřazení všem ostatním. Kvůli tomu se vypalovaly vesnice, vraždili nevinní lidé, a to všechno jen proto, že si někdo chtěl dokázat, že je lepší než ti

památník obětem obou světových válek © foto Martin Viktora

druzí. Myslíte si snad, že to dokázali? Já vím, že ne! Proto dopadla druhá světová válka tak, jak dopadla. Násilím se nic nevyřeší. Jsme lidé, ne? Dokážeme se rozumně domluvit, i když to někdy trvá, ale určitě k tomu nepotřebujeme násilí. Už chápete, proč bych nemohla být nacistkou? No přece protože nemám ráda zlo a násilí!

Erika Kubelová

Čtete s námi?

Dva Romeové a Julie, tak zní název knížky, kterou jsem nedávno četla. Napsal ji **Pawel Henning** a vydalo nakladatelství **BB/art, Praha 2005**.

Hlavní představitelka Ester, se zamiluje do mladého a velice na-

dějného režiséra Filipa. Bohužel je pro ni nedosažitelný. Snaží se mu všelijakými způsoby nadbíhat, dokonce se kvůli němu nadchne i pro divadlo. Ale pak se jí do cesty připlete jiný Romeo – Ramon.

Jak myslíte, že knížka skončí? Dobře nebo se to nakonec všechno ještě zamotá? To už nechám na Vás. Protože přežvykaná knížka nikdy nechutná stejně jako vlastnoručně přečtená. A pokud bych knížku měla ohodnotit, tak jí tentokrát dávám jenom šest smajlíků, protože ze začátku se mi zdála docela nepřehledná.

☺☺☺☺☺☺☹☹☹☹

Lucie Smetanová

Hledáme redaktory

Hledáme především psavce, jimž je blízká sportovní tematika. Aktivní sportovci vítáni. Rádi v této souvislosti vzpomínáme na Martinu Šmejkalovou, která dnes zkušeně vede rubriku Chotovinský fotbal. Na naší škole je sport oblíbený, ale na Školákově to není vidět. Jen za minulý měsíc nám unikly dvě akce. Přijďte mezi nás.

redakce

Pegas nad letištěm © foto Jiří Honza

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

REDAKČNÍ RADA: Lenka Dražilová, Jiří Honza, Miroslava Honzová, Olga Kavková, Erika Kubelová, Martina Lamačová, Lucie Smetanová, Martina Sochůrková

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Olga Kavková

Tisk: tiskárna **ABC CHOTOVINY**

